

Діана Трійчук

(11 р., СЗОШ I-III ст. №2, м. Броди, Львівська обл.)

Життя – Пам'ять, Правда, Любов, Мир...

(оповідання, скорочено)

Історія третя

І буде правда на землі...

Тарас Шевченко

Коли загинула на Майдані «Небесна сотня», в оселі стало сумно і тривожно. Потім в Україну прийшла ще чорна біда – «зелені чоловічки» у Криму і війна на Сході. Мар'яся хвилювалася найбільше. У школі чула від подружки:

– Тато їде на Донбас воювати за Україну...

Мар'ясин тато – офіцер. Настав той день, коли вся родина проводжала і його на війну. Дівчинка, як і вся сім'я, бачила по телевізору, як бандити вбивають українців, грабують, палять Донецчину і Луганськ – землі України.

– А чому тато став військовим? – запитує Мар'яся у бабусі Зені і діда Володі.

– Бо хотів служити Україні, як і всі у нашому роді.

Він учився за Петербургом, бо туди направляли юних українців. Коли Україна стала незалежною, Ігор рвався на Батьківщину.

– Нарешті! Нарешті буду захищати свою землю, – писав у листі. – От тільки рапорт напишу – і до Василькова під Києвом – довчатись!

Та не сталось відразу, як гадалось. Мар'ясиного тата, інших українців не відпускали з училища. Їх змушували відмовитись від України. Саджали до карцеру. Били. Витримали не всі. Тато і ще восьмеро побратимів по духу вистояли. Вони стали офіцерами України.

Мар'яся тепер не гралась із друзями. Вона враз стала дорослою. Тато телефонував рідко. Говорив мало. У містечку раз по раз йшла траурна процесія – проводжали героїв України на вічний спочинок у рідну землю. Вони були татовими друзями.

Мар'ясіна родина йшла прощатися з героями щоразу. Мар'яся брала два прапорці – синьо-жовтий і голубий із дванадцятьма зірочками. Коли виходила з дому, Тарас благословляв її гордо-журливим поглядом. Тепер

Мар'яся теж бореться за Україну. Ходить на площу, де збирається усе містечко, щоб підтримати наших бійців на Сході. Тут їй не страшно. Дідусь, бабуся, мама кажуть:

– Рід до роду – буде Україна!

Тут усі українці.

Мар'яся щотижня пише листи татові і його побратимам на фронт. Складає гроші, що їй дають на шкільні обіди вдома, купляє нитки і в'яже татусеві і його друзям теплі шкарпетки і рукавиці, потім носить волонтерам.

– Скоро зима. Тільки-но настане весна – закінчиться війна. Повернеться тато, його друзі, усі-усі, – так собі думає дівчинка. – Швидше б!..

Щоденна дитяча тривога приносить і тривожні сни. Однієї ночі знову уві сні побачила «більшовичка». Тепер він був схожий на Путіна. «Більшовичок Путін» знавісніло здирав портрет Тараса. Прихопив писанки, рушники, вишиванки на сувеніри для своїх.

Мар'яся із маленькою сестричкою стають на порозі свого дому, беруться міцно-міцно за руки:

– Не віддамо! Нікому й ніколи не віддамо свого!

... Мар'яся додивляється сон: «Путін-більшовичок» меншає, меншає... і врешті стає огидною потворою-карликом...

Історія четверта

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.*

Тарас Шевченко

У Мар'ясиній родині телевізор став ніби живою істотою. Без нього не обходився жодний вечір. Усі жадібно слухали повідомлення «Фронтового щоденника». Голос Андрія Лисенка був для Мар'ясі таким рідним, а от факти про смерть і поранення з його уст боляче ранили душу.

– Яка тяжка ноша у цього журналіста, – думала вголос дівчинка.

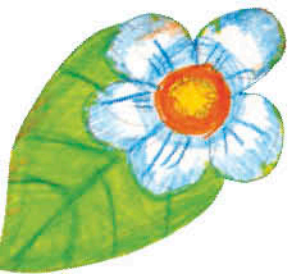
– Хтось повинен... – розважливо втішала бабуся Зеня.

Мар'яся дивилась жахітливі картинки смертей, поранень, полону, катувань, пожеж, обстрілів, і поволі усе це ставало зримим образом величезної потвори. Врешті вона набула рис семиголового дракона. Ним керує отой карлик-потвора. За помахом його кривавої руки обвішаний зброєю, кинджалами дракон убиває її українців в Іловайську. Він відкриває ненажерливу пащечку – і сиплеться вогненний град на Донецьк. Потвора розвертається, дихає вогнем, роздмухує чорні дими. Заграви пожеж заливають Волноваху, Луганськ, Дебальцеве, Сніжне, Щастя...

Чорне горе чорним воронням кружляло над головою Мар'ясі.

– Ось яке воно, зло, – міркувала дівчинка, – воно нищить, поїдає усе живе, живиться чужими слізьми і кров'ю. Семиголовий дракон перетворює її землю на Сході на чорну безплідну безодню.
У сні Мар'ясі з'явився дракон і брязкав зброєю, цілився у голову.
– Він хоче забрати моє життя і перервати мій рід, – металась дівчинка, як у лихоманці.
І раптом на увесь зріст постав Кіборг – сильний і безстрашний. Він довго змагався із тварюкою і все-таки відсік йому голову. Воїн дивився Мар'ясі у вічі і ласкаво промовив:
– Живи, Мар'ясю, – я захищу тебе!
Тоді з усіх сторін, як з-під землі, стали з'являтися добровольці різних батальйонів у балаклавах, і кожен вступав у смертельний двобій із драконом. Захисники пестили дівчинку добрими великими, як у тата, долонями і промовляли:
– Живи, дівчинко, радій життю і людям!
– Живи, Мар'ясю, учись і твори добро!
– Живи, маленьке сонечко, і будь милосердною!
– Живи і продовжуй боротись за мир!
– Живи, наша маленька надіє, заради нашого безсмертя!
Шість голів було стято дракону. Герої падали на рідну землю, скроплювали її теплою кров'ю. Там проростали маки пам'яті. Пащеки ж смертоносної потвори ставали порохом.
Тепер дракон став одноголовим, але ще сильним і небезпечним.
І враз крізь залізну сітку московських ґрат вирвалася мужня орлиця. То була Надія Савченко. Її добре знала Мар'яся. Тато служив разом із нею у Бродях. Вона закружляла срібним крилом над одноголовим драконом і крикнула:
– Живи, Мар'ясю, і нічого-нічого не бійся, я захищу тебе!
Надя раптом перетворилась на сильну блискавицю, прорізала небо і з висоти опустилась на потвору, відтявши останню голову.
Мар'яся довго не могла отямитись від сну... Коли ж він усе-таки розвіявся, дівчинка наказала сама собі:
– Цей сон віщий, Мар'ясю! Негайно до справи, бо час не чекає!
Вона швиденько розкрила улюблений «Кобзар» і знайшла ті віщі слова, які врятують її рід, увесь народ, Україну:

Німим отверзуться уста,
Прорветься слово, як вода,
І дебрь-пустиня неполита,
Зцілющою водою вмига,
Прокинеться, і потечуть

Веселі ріки, а озера
Кругом гаями проростуть,
Веселим птаством оживуть.

– Ось вона, моя майбутня Україна! Ось вона, благословенна Богом земля! Я, мій рід, мої друзі, друзі моїх друзів разом збудуємо нову Україну, – плескала в долоньки Мар'яся.

Дівчинка розгорнула свій «Щоденник» і рівним красивим почерком написала: «Мої сім заповідей: як я буду ватиму свою державу:

- Ніколи не забуду полеглих героїв у боротьбі із карликом і драконом. Вони наші Спасителі. Пам'ять – життя.
- Говоритиму правду і житиму по правді. Правда – життя.
- Пригорну до свого серця усіх, кому не вистачає тепла. Любов – життя.
- Буду дружити з усіма, хто має добре серце, хоче миру і спокою. Мир – життя.
- Буду звільняти запустілі поля і ниви від бур'янів. Буду сіяти хліб. Хліб – життя.
- Розчищу замулену криничку біля старої верби край бабусиноного села. Хай п'ють із неї усі спрагли. Вода – життя.

– Молитимусь іще щиріше за всіх – і мертвих, і живих. Бог – життя.

Ось мої 7 цеглин, з яких почну закладати підмурівок новій, омріяній моїм родом Україні: Пам'ять, Правда, Любов, Мир, Хліб, Вода, Бог.

Р. С. Із такими намірами Мар'яся йде у Життя будувати дім Світла, Краси, Духовності, Достатку – Україну.

